

Hoe belangrijk is het milieu voor jou?

Anita van Dijk geïnterviewd door Einar Sies

Het interview met Anita van Dijk is anders dan vorige interviews uit deze serie. Het begon al toen ik haar vroeg.

Ja hoor, dat wil ik wel, zei Anita, maar ik vind niet dat ik erg duurzaam bezig ben.

Ik denk daar anders over.

Verder neemt haar levensverhaal een veel groter gedeelte van het interview in beslag dan bij eerdere interviews het geval was. Het geeft een goed beeld van wat voor Anita belangrijk is.

Kun je wat vertellen over je leven?

Mijn vader was kunstschilder. Hij had een oude boot omgebouwd zodat hij daarop met zijn gezin kon wonen. En als hij ergens in een andere stad een grote schilder-opdracht kreeg liet hij de boot, 'De Vrijheid', daarheen slepen.

Ik heb de eerste jaren van mijn leven aan boord van 'De Vrijheid' doorgebracht. De boot lag die jaren in Almelo.

Toen ik 7 jaar was werd mijn vader ernstig ziek. Hij verkocht 'De Vrijheid' en we gingen aan de wal wonen, in een van de houten huizen die Zweden kort na de oorlog aan Nederland geschonken had als oorlogshulp. Enkele jaren later overleed mijn vader en toen ik 16 was overleed ook mijn moeder.

Wat moest ik doen? Mijn oudere zus woonde met haar vriend op kamers in Den Haag. Ze konden een woonvergunning krijgen als ik bij hen introk en dat heb ik gedaan.

Anita gaat werken in het Zuidwal-ziekenhuis en volgt de opleidingen Ziekenverzorging, en Verpleegkunde A (algemeen) en B (psychiatrie).

*Anita: Ik voelde me vooral aangetrokken tot de **psychiatrische** verpleegkunde. Ik heb een aantal jaren gewerkt in de Ursula kliniek in Wassenaar - daar deed ik ook mijn stage Verpleegkunde B - en later in een psychiatrisch verpleeghuis in Maastricht, waar ik mijn partner Frans leerde kennen. Werken met mensen met een psychiatrische ziekte vraagt goed luisteren, empathie, en geduld; want snelle remedies zijn er niet. Ik denk dat ik daar empathie en geduld geleerd heb.*

Later heb ik anderhalf jaar gewerkt bij een missionaris op het platteland in het Noordoosten van Brazilië. Ik heb daar ook geholpen – samen met lokale vroedvrouwen – bij bevallingen. Wij hadden het thuis helemaal niet breed, maar daar heb ik gezien wat armoede is. Het is hartverwarmend om te zien hoe de mensen daar blij kunnen zijn met het weinige dat ze hebben. Ik ben niet uitgezonden via de Stichting Nederlandse Vrijwilligers en had ook nauwelijks contact met hen. Maar het stoorde me wel om te zien hoe luxueus ze leefden te midden van de arme bevolking.

Na haar terugkomst in Nederland werkt ze nog een tijd in de zorg, maar dat bevalt haar niet meer. Ze gaat dan werken bij [Emmaus](#). Met geld dat ze lenen van familie kopen Anita en Frans een pand aan de Beeklaan waar ze een Emmaus kringloopwinkel beginnen. Ze hebben er vele jaren gewerkt. Al weer een tijd wordt die kringloopwinkel geleid door dochter Geertje.

Anita en Frans bieden nu tijdelijke huisvesting aan mensen die niet voor reguliere opvang in aanmerking komen.

Wat doe je aan duurzaamheid?

We zijn bij een groene bank, en kopen gas en elektriciteit bij Greenchoice.

Ons huis is niet extra geïsoleerd, we hebben geen zonnepanelen, wel dubbele ramen.

We hebben geen centrale verwarming, maar losse gaskachels. Die proberen we zo min mogelijk aan te zetten. Een dikke trui aandoen is beter dan de kachel hoger zetten.

We hebben geen auto, gaan niet naar het buitenland met vakantie (we zijn wel naar de bruiloft van onze zoon Sam geweest), hebben weinig elektrische apparaten thuis, en kopen kleren e.d. altijd in de kringloop. Eigenlijk kopen we nauwelijks nieuwe spullen.

Toen we de kringloopwinkel runden deden we ook altijd ons uiterste best voor hergebruik van de aangeboden spullen. Als we ze zelf niet konden verkopen zochten we andere bedrijven op die er misschien nog iets mee konden. Naar de afval brengen deden we alleen als er echt geen andere mogelijkheid was.

Onze dagelijkse boodschappen doen we meestal bij de Aldi, niet bij de Ecoplaza, en lang niet altijd biologisch. We eten regelmatig vegetarisch, maar niet altijd. Als ik de boodschappen zou doen, zou ik wat meer biologisch kopen, maar ik maak daar geen heftig punt van.

Ergert je je als anderen zich weinig of niets van het milieu aantrekken?

Als onze bewoners bijvoorbeeld de kachel hoog hebben staan en dan de ramen open zetten om de temperatuur te verlagen dan ergert me dat. Daar zeg ik wat van.

En wij brengen het plastic afval van onze bewoners weg – het zit niet in hun systeem om dat te doen.

Vind je dat het milieu ter sprake moet komen in vieringen?

Ja, het is goed om elkaar wakker te houden.

Wat zou de groene Dominicus meer kunnen doen voor het milieu?

Die vraag stel ik gewoonlijk aan het einde van het interview. Deze keer hoefde ik niets te vragen. Anita had een suggestie voor de werkgroep:

Kunnen jullie niet autodelen stimuleren in de Haagse Dominicus? Al die auto's staan maar voor de deur, terwijl er misschien best iemand is die je auto een keer zou willen lenen/huren.

Ik weet dat dat kan met bv. Snappcar, maar dat is best een heel geregeld, of met Greenwheels, maar dat is duur. Zouden we zoiets niet kunnen opzetten binnen de Haagse Dominicus?

Zelf kan ik van twee vriendinnen de auto gebruiken als ik die een keer nodig heb. Dat gaat prima.

Het helpt misschien om een beetje af te komen van de verslaving aan de heilige koe.

Dank je wel, Anita.